

Vandpumpe på Nygård, Als

Få fat i den indre, dybe kilde

"... en kilde, som vælder med vand til evigt liv."

JOHANNESVANGELIET 4,14

Jeg havde som barn den store lykke at få lov til at tilbringe hver eneste sommer i et sommerhus på Sydfyn sammen med min bedste ven. Hans mor passede os, og vi boede sammen hele sommeren under primitive forhold: Ingen el, vand eller wc. Toiletaffaldet gravede vi ned, og drikkevandet hentede vi ved en nærliggende gammeldags vandpumpe. Det var vores opgave som drenge at sørge for, at der altid var en spand frisk vand i køkkenet.

Her lærte jeg, at der er noget ganske særligt ved en sådan vandpumpe. For hvis den har stået ubrugt for længe, så skal den spædes med en smule vand. Ellers virker pumpen ikke. Til gengæld kan bare den mindste smule vand sætte den i gang, så den kan pumpe vand i det uendelige.

Jeg har ofte tænkt på, at en prædiken eller andagt kan sammenlignes med en sådan smule vand. Det kan være en tanke, et ord, en hændelse, noget overraskende, en undren, en ubetydelighed, som kan være med til at sætte den indre inspiration i gang og give adgang til kilder, som man ikke anede, var inden for rækkevidde. Når en prædiken lykkes, er det, som når en vandpumpe spædes. Så får man fat i den indre, dybe kilde og kan øse masser af rindende vand. En prædiken eller andagt hverken kan eller

skal mætte eller slukke tørsten, men den skulle gerne give en tanke, som kan sætte andre tanker i gang.

Denne bogs titel *Giv mig en tanke* er inspireret af en samtale mellem en læge og en skizofren patient. Et stykke inde i samtalen spørger lægen: "Jeg synes, jeg kan se på dig, at du er ved at glide ind i din egen verden lige nu – er det rigtigt?" "Ja," svarer patienten stille. "Er der noget, jeg kan gøre for at få dig tilbage til os to igen?" spørger lægen. Og patienten svarer: "Ja, giv mig en tanke, som jeg kan koncentrere mig om."

Jeg håber, at de kommende andagter vil kunne give en sådan tanke eller være den smule vand, der kan inspirere og give adgang til den levende kilde, Jesus Kristus.

Den smukkeste tillidserklæring

Men han sov.

MATTHÆUSEVANGELIET 8,24

En af de mere bemærkelsesværdige detaljer i beretningen om stormen på søen (Matt 8,23-27) er at høre, at Jesus sov, da det stod værst til. Man undrer sig. For hvordan kan Jesus sove, mens skibet gynger, og disciplene kæmper mod tårnhøje bølger og et livsfarligt uvejr? Det er da utroligt, at det kan lade sig gøre. At ligge dér i båden, mens himmel og jord står i et, og disciplene kæmper mod elementernes rasen! Han må være mere end almindelig træt. Eller mon der er en anden grund til, at Jesus ligger og sover?

Da en af mine gode venner for mange år siden havde fået kørekort, fik han umiddelbart efter bestået køreprøve lov til at hente sin far fra arbejde, og så skulle han køre sig selv og faderen ud til deres sommerhus. Her fortalte han mig bagefter, at faderen havde lagt sig om på bagsædet og havde sovet trygt og roligt på hele turen. For som faderen havde sagt: "Jeg er så træt og vil bare nyde at kunne hvile mig, mens du kører os ud til sommerhuset!"

Jeg har ofte tænkt på, at faderen da helt sikkert ikke kun var træt. Det var jo den smukkeste tillidserklæring.

Frem for at sætte sig ved siden af sønnen og kommentere kørslen og eventuelt påpege det forkerte, han gjorde, var dette noget helt andet. Tænk at turde lægge sig roligt på bagsædet for at sove, mens sønnen kørte sin allerførste tur i familiebilen! Større tryghed og tillid kunne faderen næsten ikke vise sin søn.

Sådan kan man også se på det, som Jesus gør denne dag i båden. Det er en tegnhandling, hvor han viser fuld tillid til disciplene. Han overgiver sig trygt i deres vare-tægt. Han, som ellers skulle og kunne skærme og værne dem, overlader her styringen og magten til sine disciple. Han ydmyger sig, bliver sårbar og lægger sig i menneskers hænder.

Som sådan bliver beretningen et eksempel for os. Når elementerne truer og larmer, skal vi ikke gå til i bekymring, frygt eller desperation. Vi skal som Jesus turde hvile trygt og tillidsfuldt midt i de oprørte vande. For når Jesus tør lægge sit liv i disciplenes hænder, hvor meget snarere kan vi da ikke lægge os og vort liv i hans hænder.

Den sovende frelser

Da rejste han sig og truede ad storm og sø.

MATTHÆUSEVANGELIET 8,26

Jesus rejste sig op i båden, da disciplene råbte til ham. Han viste sin magt og myndighed over alle kaosmagterne, og der blev helt blikstille. Det var ellers et ynkeligt udgangspunkt. De havde verdens frelser liggende hos sig i båden i form af en sovende mand, mens elementerne rasede omkring dem. Det kunne da næsten ikke være mere fortvivlende. Jesus var hos dem, jo, men hvilket nærvær: en mand i dyb søvn!

I Moses' store tale i Femte Mosebog, hvor han ser tilbage på ørkenvandringen, siger han: "Hvor er det folk, det være sig nok så stort, der har sin gud så nær, som vi har Herren vor Gud, hver gang vi råber til ham?" (5 Mos 4,7).

Hvilket folk har Gud så nær som os? Sådan hed det i Det Gamle Testamente, men i Det Nye Testamente er Gud alligevel kommet endnu nærmere. For nu ligger han dér i båden og sover. Men hvilket nærvær!

Sover han virkelig – eller er det rævesøvn? Ligger han med øjet på klem og venter på, at der skal blive brug for ham? Det Gamle Testamente er ikke i tvivl. I Davids salme 121 hedder det: "Han, som bevarer dig, falder ikke i søvn. Han, som bevarer Israel, falder ikke i søvn, han sover ikke."

Det ser ganske vist sådan ud, men hvad enten det nu er rævesøvn eller rigtig søvn, fortæller evangeliet os, at Gud lader sig vække, sådan som Jesus kunne vækkes. Han sov ikke dybere, end at han midt gennem stormens susen og bølgerens rasen hørte disciplenes råb. Og han reagerede prompte.

Det er vel den bedste begrundelse for og opfordring til os om at bede, når vi er bange og hjælpeløse. For Gud hører og lader sig bevæge af vores bøn. Vi kan faktisk vække ham, så han rejser sig og griber ind.

Men inden da siger han til disciplene: "Hvorfor er I bange, I lidettroende?" (Matt 8,26). Hvorfor være bange, når jeg nu er hos jer? Tro på, at hvor jeg er, der er der bund i mørket. Hvor jeg er, skal døden og dødsrigets kræfter aldrig få det sidste ord.

Så hvorfor er I urolige og bekymrede? Sæt jeres håb og tillid til ham, som er hos jer midt i mørket, som et lille, svagt og blafrende lys. Som en sovende frelser, der vel at mærke kan vækkes, når I råber til ham.